

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

Capvt IV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

ha non ultimum locum obtinebat inter apostolicas. Quo postea exemplo magnus Athanasius, qui in sede Alexandrina successit Alexandro, cum se multis malis accusationibus circumventum videret, ac prevalere inimicorum suorum fraudes & potentiam, de causa sua certiorum in primis fecit Alexandrum Episcopum Thesalonicensem; ut docet ejusdem Alexandri epistola ad Athanasium, quae extat in secunda istius apologia. Quin & ex epistola quam idem Alexander in causa Athanasij scripsit ad Dionysium Comitem, manifestè colligimus magnam ejus auctoritatem fuisse, dum invehitur adversus calumniatores Athanasij, qui nonnulla recentè adversus eum tentaverant, nullo nobis, inquit, ejus rei indicio facti. Ipse quoque miser Euryches, tamenetsi Constantinopolitanae urbis Archimandrita, cum appellaret synodos Ecclesiarum apostolicarum post sententiam à Flaviano CP. adversus ipsum datam in Concilio Constantinopolitano, Thesalonicensem quoque appellavit, ut rectè observatum est ab illustissimo Archiepiscopo in libro v. r. cap. v. r. istius operis.

VII. Ex his quae dicta sunt facile colligitur non constare de epistola Alexandri Episcopi Alexandrini ad quem scripta sit, videri potè datam esse ad Alexandrum Thesalonicensem. Nondum enim ea tempestate Byzantinam Ecclesiam regebat Alexander. Praeterea, nondum ea erat sive dignitas sive auctoritas Episcopi Byzantini ut de gravioribus causis ad eum scriberetur è longinquis provinciis, nondum videlicet dedicata Constantinopoli neque urbis regiae vocabula decorata, unde illi initium claritudinis & adiuventum ingens, non solum ad capefendam auctoritatem apud exteras gentes, sed etiam ad invadendum imperium in provincias finitimas.

CAPVT IV.

Synopsis.

I. Osus praesuit Synodo Sardicensi. Inquiritur an Romani Episcopi legatione illic fungeretur. Quod probatur per consequentiam. Obijciunt legationem Ecclesiae Romanae sibi ab Osio in subscriptionibus hujus Concilij, quae tamen non omittitur in Archidami & Philoxeni subscriptionibus. Respondetur exemplo Flaviani Episcopi Philippensum in Macedonia, qui in subscriptione sententiae à Synodo Ephesina late adversus Nestorium nullam mentionem fecit legationis quam ab Episcopo Thesalonicensi & à Synodo Illyriana susceperat.

II. Episcopi legationis sua literas proferebant in exordio Concilij. Suo tamen tantum nomine subscribent, quod jus sententiae haberent jure proprio. Hunc ordinem tenuit Osus, Archidamus & Philoxenus, quibus nullum jus praeter legationem suppetebat, nomine Julij subscripserunt.

III. In secunda Synodo, Legati sedis Romanae non adfuerunt. Ea synodus relationem ad Romanam Ecclesiam totiusque Occidentis Synodum misit de rebus à se gestis.

IV. Cyrillus Alexandrinus vices Celestini Episcopi Romani gessit in Concilio Ephesino. Probatur ex ipsis Celestini verbis: qui non solum vicem suam Cyrillo mandavit, sed etiam locum. Probatur iterum auctoritate ipsius Concilij.

V. Obijciunt Novatores Celestinum vices suas mandasse Cyrillo ante coactam Synodum Ephesinam.

Obiectio illa exploditur auctoritate Astartum Synodi.

VI. Inquiritur an suo nomine Cyrillus, ut Episcopus Alexandria, Concilio praesuerit, an alieno. Asseritur nomine Episcopi Romani primum locum obtinuisse. In Actis Concilij Chalcedonensis scriptum est Celestinum & Cyrillum praesuisse Synodo Ephesina. Probatur etiam auctoritate Balsamonis; qui Phrygij usum, qui aetate sua Alexandrino Patriarcha competebat, à Celestino arcessit.

VII. Queritur cur tres alios Legatos Cyrillo adjunxerit Celestinus. Ita visum expedire, ob conceptas à Theodosio Imperatore suspiciones, quasi Cyrillus Nestorium insectaretur proprio odio. Differentia inter Cyrillum & ceteros Legatos.

VIII. Tres illi Legati se Romanae Ecclesiae vel sedis apostolicae Legatos vocant. Eorum confessus in Concilio, ex epistola Celestini, & ex Actis synodi. Perturbatio subscriptionum in eo Concilio fluxit ab incuria librariorum. Mandatum synodi corruptum ab iisdem. Rejcta Card. Petronij conjectura. Sententia auctoris confirmatur auctoritate Leonis I. Pape.

SYNODUM Nicenam excepit Sardicensis, à Constante & Constantio ex provinciis Occidentis & Orientis evocata, ut dissidia de fide per Arrianorum fraudes exorta componerentur, & judicium de Athanasio & aliquot aliis Orientalibus Episcopis instauraretur. Huic Concilio Osium praesuisse nemo dubitat. quod patet ex epistola Orientalium, & subscriptionibus Concilij, è Sozomeno, & ex Allocutione Concilij Chalcedonensis. Sed his iterum movetur de legatione, an ei imposita fuerit à Iulio; praesertim cum Osus primus subscripsisse reperitur non adjecta Legati mentione, deinde secundo loco Iulius per Archidamum & Philoxenum. Sed constituta legatione quam in Concilio Nicæno Osus obiit, superfluum videtur laborare de secunda in Concilio Sardicensi. Et enim dignitas illa Legati, judicio Pontificis semel collata in Osium, & ab eo in florentissimo universae Ecclesiae coetu cum summa laude obita, ab illo sine gravi injuria in alium transferri non potuit. Obtinebat namque ea tempestate aequitas illa juris, quam lege deinde firmarunt Imperatores, ut is qui dignitatis alicujus meruerit missionem, ejus obtineat insignia, & aliis omnibus in ordine & confesso praeferatur qui postea illis dignitatibus ornantur. Quare ad exemplum Synodi Nicænae tribus Legatis vices suas Romanus Episcopus commisisse censendus est, Osio Episcopo Cordubensi, & Archidamo & Philoxeno Presbyteris. Vel si quis novam legationem Osij pertinaciter rejiciat, dicendum praerogativam confessus illi competitivè ex veteri dignitate quam in Synodo Nicæna ex Silvestri delegatione obtinuerat. Neque enim aut apostolicæ sedis dignitas, vel etiam synodi generalis, patitur ut illustris

In ep. synodica: Osus dicitur esse presens in Concilio Episcopi Orient. II. qui cum Osio erant. Sozom. lib. 3. c. 11. Allocutio Concilij Chalcedonensis ad sacrosanctum de Sardicensibus Episcopis: & cetera.

I. ult. de privil. ecc. qui in sacro Palat. milit. l. 2. ut dignit. ordo serv. l. xii. Co. dicit.

legatio, quæ Metropolitæ & Patriarchis præesse debebat, duobus Presbyteris sine Episcopo, qui caput esset legationis, imponeretur. Si quis opponat epistolæ synodice Concilij subscripsisse Episcopos ordine, *Osius ab Hispania, Iulius Romæ per Archidamum & Philoxenum, Protogenes Sardicæ*, unde colligi videatur solos Archidamum & Philoxenum legationis munere ornatos, respondendum mihi videtur id factum eodem consilio quo Flavianus Philippensium in Macedonia Episcopos sententiæ à Synodo Ephesina latæ adversus Nestorium subscripsit, nulla mentione facta legationis quam à Ruffo Thessalonicensi Episcopo & à synodo Illyriciana susceperat: *Flavianus Philippensium Episcopus unâ cum sancta synodo decernens subscripsit*. At qui actione prima Concilij Flavianus dicitur vices gessisse Ruffi Thessalonicensium Episcopi, qui morbo detentus, ad synodum accedere non potuerat.

II. Scilicet eum ordinem servabant patres, ut Episcopi legationis suæ literas proferrent in ipso Concilij exordio; unde constare poterat an suo tantum vel etiam alieno nomine sententiam ferrent. quod in Acta referebatur; quemadmodum superius adnotavimus ex Concilio Carthaginensi, & nunc ex Concilio Ephesino. Deinde suo tantum nomine subscribebant, minus sollicitos se de legatione imposita præstantes, quia jure proprio suffragium ferre sibi liberum esse dicebant. Hunc ordinem tenuit Osius: qui veteris legationis jure fretus, quæ fortasse renovata erat à Iulio, satis habuit nomen proprium inscribere; de cujus munere aliunde constabat. At verò Archidamus & Philoxenus Presbyteri, quibus nulla ratio suffragabatur alia, præter legationem, cur synodo interessent, Iulij nomine subscripserunt. Ceterum, quàm alienus esset Osius à minuenda sedis apostolicæ dignitate & auctoritate, inde constat manifestissimè, quòd eo referente, in hoc ipso Sardicensi Concilio de appellationibus dejectorum Episcoporum ad Episcopum Romanum ex tota Ecclesia deferendis, & de Legatis ad judicia retractanda mittendis, sancitum est, eoque subscribente patres Concilij omnia negotia ad sedem apostolicam tanquam ad caput Ecclesiarum referenda esse professi sunt. Itaque ex Osi scriptis de Osi gestis judicium feratur, & de læsa apostolicæ sedis dignitate illius acerrimus vindex nullo modo periclitabitur.

III. Cùm Synodus secunda Oecumenica, ex solis Orientis Episcopis conflata, nullis ornata fuerit Romanæ Ecclesiæ Legatis, non est quòd de eorum confesso disputemus. Relatione ad Romanam Ecclesiam totiús-

que Occidentis synodum facta, atque mutuo Orientis & Occidentis consensu, Macedonij hæresis ceteraque pravorum dogmatum pestes extinctæ sunt, & Concilium illud Oecumenici auctoritate per universam Ecclesiam celebratum est.

IV. In tertia Synodo Oecumenica seu Ephesina extat splendidissima legationis exemplum. Cyrillus Alexandrinus vices agens Celestini, tresque alij sibi adjuncti Legati à Celestino ad synodum missi, huic ornatissimo Concilio præfuerunt. Nestorius Constantinopolitanus Episcopus admissa societate quadam naturæ divinæ in Christo, personæ unitatem perfidè inficiabatur. Ea de re monitus à Cyrillo, eò prorupit audacia, ut Romanis auribus hanc blasphemiam ingereret. Disputatione tota ad Celestinum delata, ille Concilium Romanum contrahit, Nestoriumque universalis Ecclesiæ communiōne multat, nisi intra decem dies à die conventionis numerandos scripto sacrilegam novitatem condemnet. Sed quia præsentiam suam necessariam videbat Celestinus ad sententiæ executionem, ob gratiam qua Nestorius apud aulicos flagrabat, vices suas Cyrillo Alexandrino delegavit. *Et quia nostra*, inquit ille, *in tanto negotio propemodum præsentia necessaria videbatur, vicem nostram propter marina & terrena spatia ipsi sancto fratri meo Cyrillo delegavimus, ne morbus iste longitudo occasione grassetur*. Ad ipsum verò Cyrillum literis datis, non solum vicem suam illi, sed etiam locum, & sedis suæ auctoritatem mandavit: *Quamobrem nostræ sedis auctoritate adscita, nostræque vice & loco cum potestate usus, ejusmodi, non absque exquisita severitate, sententiam exequaris*. Hanc legationem Cyrillus avidè arripuit, ut majori pondere Nestorium dejiceret, & perfidiam sacrilegam ulcisceretur. Itaque synodo Ægyptiacæ Dioceseos Alexandria coacta, ex ejus sententia Nestorium per epistolam synodicam contestatur, unâ cum Synodo Romana cui Celestinus præfuit, ut juxta tempus à Pontifice definitum resipisceret. Ipsa quoque synodus Ephesina Celestinum vices suas Cyrillo commississe docuit in relatione ad Imperatores.

V. Ista quidem urunt Novatores. Sed excipiunt vices suas mandasse Cyrillo Pontificem ante coactam synodum Ephesinam. Verum illà à Theodosio indictâ, coactam quoque Romæ à Celestino alteram synodum Occidentalium Episcoporum, in qua, priore contra Nestorium confirmato decreto, alias literas ad synodum Ephesinam Celestinus dedit per Arcadium & Projectum Episcopos & Philippum Presbyterum, qui ejus præsentiam supplerent, *αἱ ἀπὸ τοῦ πᾶσι τῶν πατρῶν*

e. 3. Concil. Sardic.

Epist. synod. Concilij Sardic. ad Iulianum.

Vide infra cap. 20. Iulius libel. 8. & cap. 21. §. 11.

Cyillus ep. ad Romanos.

Celestinus ep. ad Ciriacum.

Ep. synod. Concilij ad Imperatorem.

oīas, ut loquuntur patres in eadem relatione. Quamvis ergo Vicarius Celestini Cyrillus fuerit ante synodum Ephesinam, attamen in ipsa synodo alij fuerunt Legati. Quod ipse quoque faterur Celestinus in epistola ad Theodosium Augustum: *Huic synodo quam esse iussistis, nostram presentiam in his quos missimus exhibemus.* In epistola quoque ad synodum: *Direximus, inquit, pro nostra sollicitudine sanctos fratres & sacerdotes nostros unanimes nobis & probatissimos viros Arcadium & Projectum Episcopos, & Philippum Presbyterum nostrum, qui iis que aguntur intersint, & que a nobis antea statuta sunt exequantur.* Vnde, ut ex iure hoc quoque addamus, posteriorem procuratorem dando, priorem prohibuisse videtur. Quæ regula tamen sic intelligitur, si res sit integra. Lire enim contestata, qui procuratorem dedit, eum mutare non potest, nisi causa cognita. In hoc autem negotio Cyrillus legatione usus Nestorium scripto monuerat. Quid autem tergiversamur? Imò & synodo quoque Ephesinæ ante trium Legatorum adventum, non solum ex prerogativa sedis suæ, sed etiam vice Celestini præfuerat. Legantur Acta: *Considentibus in sanctissima Ecclesia, que appellatur Maria, religiosissima & sanctissimis Episcopis, Cyrillo Alexandria, qui & Celestini quoque sanctissimi sacratissimeque Romane Ecclesie Archiepiscopi locum obtinebat, & Iuvenali Hierosolymorum &c.* Quin etiam post adventum Arcadij & sociorum, Celestini locum obtinere dicitur Cyrillus in Actis. Neque injuriâ, cum sciret delegatam sibi à Celestino sedis apostolicæ auctoritatem, ad executionem sententiæ contra Nestorium in Romana Synodo latæ; de quo negotio agebatur in Concilio Ephesino.

VI. Si quis autem scrupulosè inquireat, an jure Alexandria sedis, cui secundus locus in Ecclesia competeat secundum canones, & absente Romano Pontifice primus, an verò vicario nomine synodo præfideret, respondebo, nomine Pontificis primum obtinuisse locum. Conjuncti quidem erant duo illi dignitatis gradus in persona Cyrilli, sed confusi non erant; quia synodus Oecumenica Pontificis Romani præsentiam & auctoritatem exigebat, quæ à Cyrillo supplebatur. Is autem se ipso prior erat & posterior, ratione habita utriusque sedis. Vnde in inscriptione epistolæ ad synodum Ephesinam datæ ab Episcopis Constantinopoli repertis, Celestinus Cyrillo præfertur; id est, Cyrillus ipse, agens vicario nomine, antecedit Patriarcham Alexandrinum. Quare Episcopi provinciarum Macedonia, Helladis, Thessalia, utriusque Epiri veteris & novæ, & insulae Cretæ, scripto sententiam suam promentes

in Concilio Chalcedonenfi, non dubitarunt asserere primæ synodi Ephesinæ præfides fuisse Celestinum apostolicæ sedis Episcopum, & Cyrillum Alexandrinæ. Imò verò synodus Chalcedonenfis hoc ipsum profitebatur in definitione fidei: *ἡς ἡγόμενος οἱ ἀζιβάται τῶ μνήμῳ Κελεστίνου ὁ τῆς Ρωμαίων, καὶ Κωνσταντινουπόλεως Ἀλεξανδρέων ἐπίσκοπος.* Idem quoque testatur Marciani Edictum Act. III. Concilij Chalcedon. cap. IV. & XII. Quod adeo constans est apud ipsos quoque schismaticos, ut, teste Balsamone, Patriarcha Alexandrini sacra celebrent cum Phrygio, cujus ferendi privilegium Celestinus Cyrillo communicavit; qui eo capitis ornamento instructus, Ephesinæ synodo vice Papæ præfedit, & Nestorium condemnavit. *Cum non posset, inquit, Celestinus adesse Ephesi, & judicare Nestorium, visum est ut sancto Cyrillo à Celestino permitteretur huic synodo præfidere. Ut itaque constaret eum habere jus & auctoritatem Papæ, sedit cum Phrygio, & condemnavit Nestorium. Ab eo ergo tempore cum eodem Phrygio sacrificant & præcedunt Patriarchæ Alexandrini.*

VII. Aliquis fortasse petet, cur Cyrillo tres alios Legatos adjunxerit Celestinus, & in quo verberaretur, si quod intercedebat inter eos discrimen. Sed illi quaestioni facillè satisfieri potest. Etenim Theodosius Imp. à Nestorij fautoribus circumventus, disfidium in Ecclesiam invecum Cyrillo imputabat, qui contentionibus ex invidia adversus Nestorium accensis, pacem Ecclesie turbasset. Itaque literis ad omnes universæ Ecclesie Metropolitanos datis synodum generalem indixit, quò se illi conferrent cum aliquot provinciæ suæ Episcopis. Quare necessarium omnino fuit ut Celestinus alios præter Cyrillum Legatos mitteret, qui posteriores curas ad generalem synodum deferrent, & Cyrilli anathematismos confirmarent. Accesserunt ergo Legati cum mandato exequendæ suffragis suis sententiæ contra Nestorium à Celestino in secunda Romana Synodo iterum latæ. *Propterea & ego quoque, inquit Projectus Episcopus, auctoritate legationis apostolicæ sedis, unâ cum fratribus sententiæ executor existens, desinio.* Vnde confurgit differentia quædam inter Cyrillum & ceteros Legatos. Etenim ille non mittebatur à Celestino, sed vices ejus suæ auctoritati ordinariæ adjunctas susceperat, & proprio jure atque ascititio censebat. Quod plenius erat & ulterius quàm esset jus Legatorum. Etenim Cyrillus vices Celestini obtinens, respondebat in hoc negotio ei qui locum Præfidis tuebatur jussu Principis aut Præfecti pratorio; qui omnia administrabat eodem jure quo Præses, si adesset. At verò

Quid si Phrygium, vide lib. 8. c. 6. §. 7.

Theod. Balsamone Tit. vij. Nomen can. c. 1.

Concil. Ephes. 1. AG. 1.

l. 1. c. 1. §. 1.

lib. 1. c. 1.

Valentinianus... Concil. Ephes. 1. AG. 1.

Concil. Ephes. 1. AG. 1.

Cyrril. Concl.
Ephes. Par. 1.
Act. 3.

Legati *supplentes locum sedis apostolica totiusque synodi sanctissimorum Occidentalium Episcoporum*, ut loquitur Cyrillus, missi sunt ad synodum, & solo jure legationis ea quæ sibi mandatis injuncta essent, velut formulæ addicti, executi sunt. Deinde, dignitate Cyrillo cedebant; ideoque in ejusdem legationis consortio, aliunde quoque tempore posteriores, inferiores erant jure.

VIII. Ceterum observandum est tres istos Legatos, et si Celestinum & Occidentalem synodum representarent, attamen se *Romanæ Ecclesiæ vel apostolicæ sedis Legatos* inscripsisse, & iisdem nominibus à synodo quoque designatos. Quod autem attinet ad ordinem quem inter se Legati tenerent, qui perturbatus aliquando videtur in Actis synodi, non aliunde rectius constitui potest quam ex literis Celestini ad synodum & ad Theodosium, qui se fratres & coepiscopos suos Arcadium & Projectum & presbyterum suum Philippum misisse ait. Eundem ordinem secuta est Synodus Ephesina in sua interlocutione quæ habetur Actione 111. & in Actione 1v. ubi post Cyrillum vices gerentem Celestini, Arcadium & Projectum Episcopi & Legati Philippo Presbytero & Legato præferuntur, & eos Iuvenalis Hierosolymorum subsequitur. Atque sine dubio hic retentus fuit ordo in eorum confesso.

Concil. Ephes.
p. 1. Act. 3.

In censendo autem sæpe primus loquitur Philippus; & in subscriptionibus, Cyrillum & Arcadium sequitur Iuvenalis Hierosolymitanus; qui Projecto & Philippo præfertur. Aliquando etiam Cyrillum & Philippum excipit Iuvenalis, quem Arcadius & Projectus sequuntur. Quandoque verò Iuvenalistres Legatos in subscriptione antecedit. Quæ perturbatio ab exscriptorum incuria proflixit. Summa verò amanuensium oscitantia in eo mandato conspicitur quod à Concilio Episcopis ad comitatum proficiscentibus injunctum est; quod eo ordine conscriptum est, ut Philippus Presbyter Legatus dicatur apostolicæ sedis, & Arcadio atque Iuvenali (qui Legati nomine non ornatur) præferatur. Vnde vir eruditus colligebat Philippum Presbyterum ideo Arcadio prælatum, quod à latere Pontificis missus esset, reliqui duo à synodo Romana. Quod tamen repugnat Legatorum subscriptionibus, qui se ex æquo pro Legatis apostolicæ sedis & Ecclesiæ Romanæ gerunt. Sanè negari non potest quin Legati quoque à latere ex æquo dici debeant; rejecta distinctione quæ viris eruditis tantoperè placuit. Quod unico Leonis loco confirmabo, petito ex epistola ad Iulianum Coensensem Episcopum: *Per fratres nostros Iulianum Episcopum, & Renatum Presbyterum,*

Mandatum Synodi inter ep. canonic. in Concil. Ephes.

Card. Ferron.
c. 55.

Leo ep. 19.

sed & filium meum Diaconum Hilarum, quos ex latere meo vice mea misi &c.

CAPUT V.

Synopsis.

I. Agendum nunc de Legatis ad synodum Ephesinam secundam missis. Ei occasione præbuit Eutyches in Synodo CP. à Flaviano & xxx. Episcopis damnatus. Synodi sententiam confirmavit Leo I. in celebri illa ad Flavianum epistola. Eutyches à Theodosio Imp. synodum Ephesinam cogendam impetrat: quò Leo tres Legatos misit, eisque quid servandum esset præscripsit.

II. Eutyches damnationis certus, Flavianum à iudicio repellere nititur rescripto Principis, tanquam lis inter Flavianum & Eutychetem iudicanda esset. Dein Dioscuro Alexandrino primatum synodi à Principe deferri curat, prætextu canonum, sperans Legatos hanc injuriam minime laturos, atque adeo discessuros. Hi, quòd præfessio sedis Romanæ non daretur, in Concilio assidere noluerunt. Rogaverunt autem ut epistola Leonis de damnatione Eutychetis in synodo relegeretur, quòd eludere conatur Dioscorus; & periclit. Vnde damnatus est in Chalcedonensi Concilio.

III. Noluerunt Legati in confessum Episcoporum admitti. Probat ex Actis ipsi synodi, quæ Leonem à synodo expulsum esse testantur. Adfuerunt tamen ut spectatores, & animosè contradixerunt violationi fidei & canonum.

IV. Refellitur eorum opinio qui existimant Legatos illos non fuisse conquestos de injuria sedis apostolicæ illata. Legati sedis Romanæ negant Dioscorum in Concilio Chalcedonensi posse sedere, quia sine ejus auctoritate synodum Ephesinam peregerat, absque cujus sententia non licet Oecumenicam synodum celebrare.

V. Paschasinus sententia ex quorundam opinione damnare videtur eo nomine Dioscorum quòd primatum usurpaverit in ea synodo. Explicantur & emendantur Actorum Chalcedonensium verba, quæ id afferre videntur. Verba illa non habentur in exemplari ejus sententia quod Leo misit ad Episcopos Gallicanos.

I. **N**VNC agendum de Legatis ad Ephesinam secundam synodum missis; quæ anno cccc xlix. jussu Theodosij, novemdecim annis post primam, habita est Ephesi, Dioscuro Alexandrino præside. Ejus indicendæ occasio profecta est à damnatione Eutychetis Presbyteri & Archimandritæ Constantinopolitani, qui nova hæresi publicata de una in Christo natura, à Flaviano & à synodo triginta Episcoporum Constantinopoli habita propter hæresim sacerdotio & monasterij administratione turbatus est. Ea de re statim Eutyches conquestus est apud Leonem Summum Pontificem, antequam relationem rerum gestarum Romam, *ut debuit*, Flavianus misisset. Sed quia communionem inaudito Flaviano à Romana sede extorquere non potuit, synodum à Theodosio Ephesi cogendam impetravit

ope